

FRANSK-TYSK OPFORDRING TIL FRANKRIG OM AT FORLADE NATO OG KONSOLIDERE P5

Paris, 12. februar 2022 (EIRNS) – I et indlæg offentliggjort af det franske "souverainist" ugeblad Marianne, argumenterer Peter Dittus og Hervé Hannoun for et fransk exit fra NATO's integrerede kommando. Den tyske økonom Peter Dittus er tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements (BIS), mens franskmanden Hannoun er vicegeneraldirektør for BIS.

Deres argumenter er essensen af deres nye bog med titlen "OTAN exit: Urgence Absolue", der blev offentliggjort den 16. januar.

"Siden november 2021", hævder de, "har franskmændene, ligesom andre folk i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, udført af USA og Nato omkring temaet om den "overhængende russiske invasion af Ukraine", som kan gå over i historien som en episode af misinformation i stil med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003."

Det er en løgn, siger de. "Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog dette bemærkelsesværdige tyske propaganda-kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der giver en imaginær detaljeret plan over den "forestående russiske invasion". Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den mængde af had, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens Stoltenbergs aggressive og krigeriske diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: 'fred er krig'". (...) "Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelsen i den integrerede

militære kommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrig. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den march mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en umådelig stor betydning for verden."

"Det vil signalere Europas uafhængighed af den amerikanske "særstilling", fornyelsen af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden og den snarlige afvikling af den forældede NATO-ramme. Frankrig vil herefter genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som bindeled inden for P5, dvs. samlingen af de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal fastholdes, og hvis betydning som regulerende instans for freden i verden skal styrkes."

Den komplette tekst af Mariannes indlæg:

Titel: "Stillet over for krisen i Ukraine er Frankrigs NATO-EXIT en absolut nødsituation"

Tekst: Frankrig brød med den alliancefri politik, som de Gaulle, Giscard og Mitterrand havde praktiseret i 43 år, og blev i 2009 atter medlem af NATO's integrerede militærkommando uden at det franske folk var blevet rådspurgt ved en folkeafstemning. Den nuværende ukrainske krise afslører de alvorlige farer, som Frankrig er udsat for ved at være tilknyttet en defensiv kollektiv sikkerhedsorganisation under USA's kommando, som er blevet ekspansionistisk.

Siden november 2021 har franskmændene, ligesom andre befolkninger i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, som USA og NATO har gennemført med temaet

“den forestående russiske invasion af Ukraine”, der kan gå over i historien som en episode af misinformation på linje med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003.

Hvad er virkeligheden? Millioner af russisktalende ukrainere i de to selvudnævnte folkerepublikker i Donbass lever under lejlighedsvis beskydning og granater fra den ukrainske hær mod separatiststyrker. Koncentrationen af russiske tropper ved Ukraines grænser har tydeligvis til formål at afskrække Kiev fra at forsøge at genvinde den direkte kontrol over enklaverne Donetsk og Lugansk med magt. NATO's vellykkede misinformation om Ukraine har bestået i at fremstille Putins moralske forpligtelse til at forsvare disse russisktalende befolkninger – som Ukraine gradvist ønsker at fratage retten til at tale deres sprog – som en optakt til Ruslands totale annektering af Ukraine.

Myten om en “overhængende russisk invasion”

NATO formår at udlægge en koncentration af russiske tropper, der er klar til at komme de russisktalende ukrainere i Donbass til undsætning, som en “forestående russisk invasion” af hele Ukraine, herunder Odessa, Kharkiv og Kiev. En vanvittig invasion, som Rusland i virkeligheden helt udelukker ... medmindre det bliver presset til det af et eventuelt forudgående ukrainsk angreb på Donbass.

Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog* dette opsigtsvækkende tyske propaganda kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der beskriver en imaginær detaljeret plan over den “forestående russiske invasion”. Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den hadskhed, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens Stoltenbergs aggressive og krigeriske diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: “krig er fred”.

Og hvis Frankrig havde løsningen?

Paris skal undgå den militære spiral, som USA og NATO ønsker at trække det ind i. I de kommende uger må Paris ikke lade sig inddrage i en krig i Østeuropa, som ikke er landets anliggende. Frankrig har allerede indvilliget i at indsætte hundredvis af personer i en NATO-kampgruppe i Estland. Den 1. januar overtog det ledelsen af NATO's hurtige reaktionsstyrke, som omfatter mindst 7.700 franske soldater. Præsident Macron har netop annonceret den mulige udsendelse af et tusinde franske soldater til Rumænien under NATO-banneret på "den østlige flanke", i Sortehavsregionen. Den militære optrapning er farlig. For det franske folks sikkerhed er det nødvendigt at forhindre, at den franske hær under NATO's banner engageres i en krig i Ukraine eller Hviderusland.

På den anden side har Frankrig et diplomatisk våben til at løse den alvorlige krise mellem NATO og Rusland. Startskuddet til denne krise var Jens Stoltenbergs og amerikanernes stædighed i bestræbelserne på siden 2018 at forfølge en snigende proces for Ukraines optagelse i NATO, kaldet "den åbne dørs politik", der af Rusland betragtes som en trussel mod landets sikkerhed. For at sætte en stopper for den nuværende konfrontation bør præsident Macron blot højtideligt erklære i Frankrigs navn, at hans land vil modsætte sig enhver anmodning fra Ukraine om at tilslutte sig NATO.

Da beslutninger om medlemskab af alliancen kræver enstemmighed, kan Frankrig nedlægge veto. Dermed ville præsidenten være i overensstemmelse med de løfter, han gav under sin præsidentkampagne i 2017 om ikke at støtte Natos udvidelse til Ukraine. Det ville være en elegant måde at komme ud af krisen på. Desværre overvejede den franske præsident under sit besøg i Moskva og derefter i Kiev den 7. og 8. februar 2022 ikke denne enkle løsning, fordi det franske diplomati i Nato-organerne ikke modsatte sig den vanvittige "politik med åbne døre" for Ukraines og Georgiens medlemskab af Nato i de to lande. På den anden side støtter Frankrig NATO

og G7 i deres krav om tilbagelevering af Krim til Ukraine, vel vidende, at dette ikke kan ske uden en krig, muligvis atomkrig.

Amerikansk underordning

Ved folkeafstemningen om EU-traktaten (Maastricht) i 1992 kunne ingen forestille sig, at Mitterrands og Kohls store fredsprojekt fra 1998 og fremover ville blive tilsidesat af det amerikanske geopolitiske projekt, som går ud på at overtage den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik. Dette skyldtes den samtidige udvidelse af EU og NATO til ti østeuropæiske lande mellem 1991 og 2007, og også præsident Sarkozys beslutning, med vidtrækkende konsekvenser, om i 2008 at opgive den gaullistiske strategiske holdning om at nægte at deltage i NATO's integrerede militære kommando, hvilket fik vidtrækkende konsekvenser.

Fra det øjeblik, hvor 21 af de 27 EU-lande, herunder Frankrig, blev fuldgældige medlemmer af NATO, blev den oprindelige ånd i Maastricht-traktaten forrådt, fordi "Europa for fred" uundgåeligt ville blive forpurret af USA's indblanding i den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik med landets egne geopolitiske mål. I virkeligheden kan der ikke være tale om et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, inden for de nuværende rammer for Frankrigs og 21 andre EU-landes deltagelse i NATO's integrerede militære kommando. Begrebet "europæisk strategisk autonomi" inden for NATO er en illusion i betragtning af USA's kontrol over denne alliance. EU forsøger at skjule denne grundlæggende fejl bag et vagt begreb: det "strategiske kompas".

Den grundlæggende uforenelighed mellem det USA-kontrollerede NATO og et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, forhindrer ikke vores ledere i at forsvare tesen om komplementaritet mellem EU og NATO på forsvarsområdet, som den franske udenrigsminister opsummerede den 11. december 2021: "Vi ønsker, at EU og NATO skal supplere og styrke hinanden,

for at bidrage til at styrke sikkerheden og forsvaret i Europa. Det er meningen med det strategiske kompas, man vil vedtage under det franske formandskab for EU-Rådet.”

Forsvar: det håbløse “på samme tid”

EU's “strategiske kompas” er først og fremmest et forsøg på at skabe en begrebsmæssig ramme for den falske idé om, at “en europæisk strategisk autonomi” i forhold til USA er forenelig med NATO-medlemskab for langt de fleste EU-medlemsstater. Denne komplementaritet mellem NATO og EU, “på samme tid”, der anvendes på forsvaret, er en illusion. Den finurlige logik om national uafhængighed har givet plads til det vage og vildledende begreb, strategisk autonomi, og til en søgen efter gensidig afhængighed og samarbejdsvillighed med vores “allierede”.

Ud over den umiddelbare krise vedrørende Ukraine, skal præsidentvalget den 10. og 24. april give mulighed for at træffe en beslutning om NATO-spørgsmålet. Alle dem der nægter NATO's march mod den krig, der er ved at bryde ud ved EU's østlige grænser, har med præsidentvalget i 2022 en enestående mulighed for at sende et enkelt og klart budskab om fred, til lederne af vores land med ét ord: NATO-EXIT (Otanexit). Det er et spørgsmål om at sikre, at der vælges en fredskandidat til præsident, som er forpligtet til at sætte en stopper for Frankrigs tilhørsforhold til NATO.

Man kan tænke sig, at den afgående præsident vil undgå en debat i den præsidentielle valgkamp om diskussionen om vores militære alliancer i NATO: en alliance med de eventyrlystne angelsaksere, hvis arrogance blev afsløret af den australske ubådsaffære, en unaturlig alliance med det islamistiske Tyrkiet, en alliance med den polske nationalisme, og i morgen måske en alliance med et Tyskland, der kan bruge NATO som springbræt til sin remilitarisering, eller endog en alliance med Kosovo mod Serbien. Alene denne liste giver os mulighed for at måle risiciene ved et kollektivt sikkerhedssystem, der

omfatter 30 forskelligartede nationer, og som domineres af en af dem.

En forfatningsstridig "forsvarsunion"

På en fælles pressekonference med præsident Macron i Paris den 7. januar, 2022, tillod formanden for Europa-Kommissionen sig en føderalistisk erklæring, der overskred hendes beføjelser: "Vi er enige om, at vi har brug for en ægte forsvarsunion". I præsident Macrons nærvær talte hun om at tilføje en "forsvarsunion" til Den økonomiske og monetære Union i fremtiden, uden at tage hensyn til at denne udtalelse er i strid med den franske forfatning, som er baseret på national uafhængighed, national suverænitet og nationalt forsvar. Det er nødvendigt at modsætte sig den snigende europæiske føderalisme, der praktiseres i øjeblikket, og som ikke kan erstatte en føderalisme, der er demokratisk accepteret – eller forkastet – ved folkeafstemning, i overensstemmelse med den procedure, som François Mitterrand fulgte i 1992 i forbindelse med overdragelsen af den monetære suverænitet, der er fastsat i Maastricht-traktaten. Det franske folk må forkaste den forsvarsunion under NATO's flag, som Ursula von der Leyen ønsker at påtvinge landet.

Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelse i den integrerede militærkommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrigs. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den eskalering mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en enorm betydning for verden.

Det vil være et signal om Europas uafhængighed af den amerikanske særstilling, om fornyelse af multilateralisme, om fremkomsten af en multipolær verden og om en snarlig afskaffelse af den forældede NATO-struktur. Frankrig vil så

genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred, og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som samlingspunkt i P5, dvs. de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal bevares, og hvis rolle som regulerende faktor for verdensfreden skal styrkes.”